Marie Kšajtová

PANENKA a AUŤÁCI

Albatros

AHOJ DĚTI

Ilustrovala Eva Šedivá

ALBATROS

AHOJ DĚTI

DOBROU NOC

MARIE KŠAJTOVÁ

Panenka a auťáci

PÍRKO

MIKY

KRYŠTŮFEK

VÍLA JOSEFÍNA

SELKA BOŽENA

ALMARIÁN

ČERVENÝ KLUK

Marie Kšajtová

PANENKA a AUŤÁCI

Ilustrovala Eva Šedivá

Albatros

© Marie Kšajtová, 2012
Illustrations © Eva Šedivá, 2012
ISBN 978-80-00-030593

POTĚŠENÍ
pro pana Jablonku

Barunka Jahodová s panenkou v kapse přeskočila i dnes kamenný sloupek před krámkem s ovocem. Obchod paní Hruškové je v Jabloňové ulici a Jahodovi to tam mají cobydup. Venku sedává jeden strakatý kocour a netrpělivě přešlapuje pes Mates. Čeká, až cinkne zvonek na dveřích.

K paní Hruškové, která zabírá skoro půl krámku, chodí nakupovat pan Švestka s kufříkem, paní Malinová s drdolem, paní Meruňková s brýlemi, pan Borůvka s fialovým nosem, pan Třešňák s hůlkou a paní Mrkvičková s ježkem na hlavě. Občas sem zajde pro petržel i pan Celer. Dneska přišla také paní Kohlová. To je německé jméno, česky by byla Kapustová, jak ví Barunka od maminky.

„Co myslíte, paní Hrušková, přijde k vám někdy pan Kokos, pan Banán a paní Ananasová?“ zavolala Barunka na prodavačku.

Odpovědi se nedočkala, do dveří se hrnul další zákazník, tlustý pan Meloun. Za ním se přihnal vyčouhlý a bledý pan Vokurka.

„Pan Banán s paní Banánovou bydlí až v Africe, a k paní Hruškové to mají daleko. Neposedný černoušek včera shodil na hlavu pana Banána kokosový ořech, a on teď má bouli málem jako zeměkouli," povídala si pro sebe Barunka a potom se obrátila na panenku: „Tak, Blážo, hop přes sloupek!"

Ovoce a zeleninu sem dovážel pan Jablonka, aby těch jmen, která se do krámku tak hodila, nebylo málo. Sám vypadal trochu jako fousaté jablko. I jeho auto bylo pomalováno jablky.

Pan Jablonka Barunku znal. Vždycky se na ni už zdaleka smál. Někdy jí dal hrušku, jindy pomeranč, někdy nic, to když zrovna přivezl kapustu a pastinák.

Když nastal začátkem června čas jahod, mrkl na Barunku a zavtipkoval:

„Tady máš jahodu, Jahodová. Ať ti z ní máma upeče jahodový koláč."

Ale dnes odpoledne pan Jablonka nežertoval, dneska se mračil.

„Dobrý den, pane Jablonko. Proč se tváříte jako citron?" ptala se Barunka. „Vždyť jste právě přivezl paní Hruškové sladké třešně! Jednu už jsem ochutnala."

„Ale holka zlatá, mám starosti s naším Honzíkem. Ve škole se mu děti posmívají, že je malý. Říkají mu Křížala," posteskl si šofér.

„Z toho si nic nedělejte! Křížala! Horší by bylo, kdyby na něj volali Padavko. Ale já vám udělám radost, a to hned."

„To je to, co mi právě chybí. Ale kde ji vzít! Na poli neroste, na plotě nevisí," posteskl si šofér.

„Víte co, pane Jablonko! Já vám půjčím panenku Blaženku. S tou je mi každý den veselo, přímo blaze. Až s vámi pozná trochu svět, bude to rovnou panenka světová. Podívejte, jaké jí maminka ušila modré šaty s kapsou! Ta je na poklady, vešla by se do ní i obří žížala. Vezměte si Blážu, já si tady zítra zaskáču s méďou Bíbou. To si pište, že to Bíbu bude bavit," tvrdila Barunka a podávala řidiči svoji panenku.

„Tak jo, Barunko. A za panenku dík, dám na ni pozor," usmál se dneska poprvé pan Jablonka.

Nastartoval a Blaženku posadil před sklo, vpravo od volantu. Právě tam, kde často v autech stojí nebo sedí dřevěné, plyšové, hadrové a jiné všelijaké panenky, panáčci a zvířata. Pidilidičky a všechno to zvířectvo v autech hlídá řidiče a nosí jim štěstí. A to se na cestách hodí.

„Počkejte ještě chvilku!“ zavolala Barunka do auta.

Rychle seskočila ze sloupku, prohrábla bedýnku s třešněmi až na dno, a za chvilku vylovila dvě malé třešně spojené stopkami, co vypadaly jako náušnice. Vyskočila na schůdek otevřeného auta a zavěsila je panně na uši.

„S těmi náušnicemi, pane Jablonko, panenka dokáže, o čem se vám ani nezdá. Uvidíte, co jste ještě nikdy neviděl!“

Auto se rozjelo, Barunka zamávala a šla domů. Cestou pohladila kocoura a pochvalovala si, jak to dneska panu Jablonkovi pěkně zařídila.

Od té chvíle jezdila panenka v malém nákladním autě. Rozvážela spolu s řidičem ovoce a zeleninu do obchodů ve městě a v okolí. To okolí bylo pořádně rozlehlé.

Teď byl zrovna čas třešní. Však se na ně už kdekdo těšil. A nejvíc kluci, aby mohli střílet třešňovými peckami po holkách.

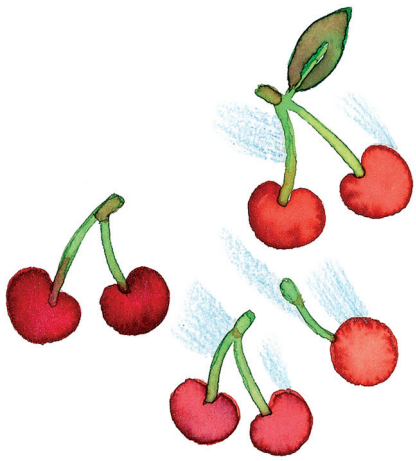

POTĚŠENÍ
pro Kryštůfka

„Všechno to kolem frčí jako na kolotoči. Stromy, města, vesnice, husy, slepice, všechno to jede po silnici s námi," radovala se u okna auta panenka Bláža.

V autě už jela, ale vždycky seděla s Barunkou vzadu. Teď vpředu u skla mávala na kominíčky, baletky, selky, medvídky a klauny, kteří ji míjeli v různých autech. Uviděla dokonce jednu sametovou želvu a psa, který kýval hlavou nahoru a dolů.

Pan Jablonka už měl dobrou náladu. Najednou byl jako vyměněný, když se na něj pěkná panenka usmála. Na sedadle trochu nadskočil a ze samé bujnosti jel stále rychleji. Bedýnky vzadu v autě poskakovaly, až se z nich třešně sypaly jako přetržené korále. Snad chtěl na silnici předhonit všechna auta, a že jich tady bylo víc než máku v makovici.

„Jedeš jako blázen, pane Jablonko," mračila se Bláža. „Dávej pozor, nebo bude malér, možná i katastrofa."

Ale šofér jako by neměl uši.

„Nech toho, povídám, nebo místo třešní přivezeš do obchodu marmeládu," napomenula panenka znovu rozjařeného řidiče.

Pan Jablonka zas nic, jel s třešněmi jako sanitka s pacientem.

Aha, chce, aby se stalo, co neviděl ani ve snu, řekla si Bláža a pohodila hlavou, až se jí třešňové náušnice zhouply.

V ten okamžik auto pana Jablonky zastavilo. Řidič překvapeně vykulil oči. Ještě víc se podivil, když se kapota auta sama nazvedla a otevřela se jako křídlo piana. A zpod ní vykoukla koňská hlava a hlasitě zařehtala! Hned potom vyskočil černý kůn, za ním bílý, a nakonec vyběhlo celé stádo koní.

„Vraný koně, i vy, bělouši, běžte se trochu proběhnout. Nebudete

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.